

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **T. B. N.**, nar. , státní příslušnost , t. č. v , proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2014, č. j. OAM-45/LE-BE03-P20-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou u zdejšího soudu dne 6. 5. 2014 domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto usnesení, jímž bylo řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost o udělení ochrany byla ve vztahu k České republice nepřipustná podle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu, a dále bylo tímto rozhodnutím určeno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti dle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), je Slovenská republika.

Žalobkyně namítá, že byla v řízení o udělení azylu zkrácena na svých právech, neboť žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)

a rovněž ustanovení čl. 19 odst. 2 nařízení č. 604/2013. Žalobkyně se domnívá, že nemůže být předána na Slovensko, neboť k posouzení její žádosti má být dle kritérií nařízení č. 604/2013 Česká republika.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že si není vědoma, že by v roce 2004 podávala ve Slovenské republice žádost o přiznání mezinárodní ochrany. Je možné, že během zadržení podepsala nějaký dokument, kterému kvůli jazykové bariéře plně nerozuměla. Žalobkyně po svém zadržení na Slovensku v roce 2004 odcestovala z území členských států (Evropské unie) a až roku 2008 pobývala ve . Odtud odešla na přelomu roku 2008 a 2009 přes Rusko do České republiky. Protože na téměř 4 roky, tj. více než 3 měsíce, opustila území členských států, je podle čl. 19 odst. 2 nařízení č. 604/2013 příslušným členským státem pro posouzení její žádosti Česká republika.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že shromážděný spisový materiál umožňuje přijmout závěr, že příslušným členským státem pro posouzení žádosti žalobkyně je Slovenská republika, která rovněž svou příslušnost přijala podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení č. 604/2013. Ze shromážděného spisového materiálu, obsahujícího skutečnosti vážící se k pobytu žalobkyně, nelze nijak doložit, že by žalobkyně vůbec opustila území členských států. Tvrzení žalobkyně o tom, že si není vědoma své žádosti o mezinárodní ochranu na Slovensku, vyvrací výsledek porovnání otisků prstů ze systému EURODAC. Z podkladů dále plyne, že žalobkyně přišla na území Slovenské republiky dne 24. 9. 2004 a dne 31. 10. 2004 svévolně opustila tábor. Žalobkyně byla vedena v evidenci nežádoucích osob, v minulosti jí bylo v České republice uděleno správní vyhoštění na dva roky a dne 25. 2. 2014 jí bylo uděleno další správní vyhoštění na 3 roky. Protože příslušným státem pro posouzení žádosti žalobkyně je Slovenská republika, je žádost žalobkyně nepřípustná a z tohoto důvodu bylo nutné řízení zastavit. Žalovaný má tedy za to, že žaloba není způsobilá jeho názor zpochybnit, proto navrhl její zamítnutí.

Ze shromážděného materiálu založeného ve správním spise soud zjistil, že žalobkyně podala dne 17. 3. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedla, že je vdaná, má manžela a čtyři děti. V České republice má přítele. Do ledna 2009 pobývala ve , od ledna 2009 až dosud žije v České republice, mezitím byla od konce roku 2009 do konce roku 2010 nelegálně v Německu. Měla cestovní pas s platností do roku 2018, který jí byl vydán v roce 2009 v České republice na ambasádě, ten jí však byl koncem roku 2013 odcizen. Jiný doklad totožnosti nemá. V lednu 2009 se rozhodla opustit svou vlast, protože měla velké dluhy a do České republiky odjela za prací. Letěla na platný cestovní doklad do Ruska, odtud šla do České republiky pěšky, bez víza a cestovního pasu, který si od ní vzal převaděč. Neví, přes jaké státy šla. Uvedla, že neopustila území členských států Evropské unie. Do Vietnamu se vrátit nechce, protože je tam špatná ekonomická situace, má tam velké dluhy, které nemá jak zaplatit a bojí se svého věřitele. V České republice chce zůstat, aby si na svůj dluh vydělala. V minulosti o azyl nikdy nežádala.

Při pohovoru uvedla, že svou vlast opustila někdy v roce 2008, neví přesně kdy. Cesta jí trvala 4 měsíce. V listopadu 2008 už byl v České republice, v lednu 2009 ji zadržela policie. Ve má velký dluh, půjčila si, aby uživila celou svou rodinu, nemohla najít práci, chce si vydělávat v Evropě, aby mohla dluh splácet. Nemá peníze, proto si myslí, že její věřitel ji nenechá být. Důkazy o tom nemá, ale určitě jí bude vyhrožovat. Z Ruska šla se skupinou lidí pěšky do České republiky lesem, nikoho cestou nepotkali. Zapomněla, že byla ve Slovenské republice a že jí tam byly sejmuty otisky prstů. Byla tam asi dva měsíce, a to před vstupem do České republiky, nevzpomíná si přesně. Zadrželi ji tam, protože cestovala nelegálně, hned po

zadržení jí vzali otisky prstů. Byla tam asi dva měsíce, protože z tábora utekla. Nikde nežádala o mezinárodní ochranu, ani na Slovensku. Do České republiky přijela bez dokladů. Asi v roce 2009 si vyřídila nový cestovní pas, který jí byl koncem roku 2013 odcizen. Vízum si nevyřídila. Poté se již nepokoušela spojit s ambasádou a vyřídít si nový cestovní pas. O azyl požádala, protože jí to poradili v zařízení.

Lustrací v systému EURODAC bylo zjištěno, že dne 18. 10. 2004 byly žalobkyni v UPZ Sečovce ve Slovenské republice sejmuty otisky prstů. Ministerstvo vnitra Slovenskej republiky potvrdilo, že žalobkyně dne 18. 10. 2004 požádala ve Slovenské republice o udělení azylu. Tábor svévolně opustila 31. 10. 2004, od té doby nejsou známy údaje o jejím pobytu. Dne 14. 4. 2014 Ministerstvo vnitra Slovenskej republiky akceptovalo svou odpovědnost podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení č. 604/2013.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že podle v kapitole III nařízení č. 604/2013 stanovených kritérií pro určení příslušnosti členského státu pro posuzování žádosti o mezinárodní ochranu není příslušná Česká republika a ani jiný z členských států. Proto je podle čl. 3 odst. 2 příslušný ten členský stát, ve kterém byla podána první žádost, tj. v daném případě Slovenská republika, která žalobkyni přijala zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení č. 604/2013.

K prokázání svých tvrzení žalobkyně nenavrhl žádný důkaz.

Krajský soud v Praze jako soud věcně a místně příslušný po přezkoumání včasnosti žaloby, jejích náležitostí a její přípustnosti a po jejím přezkoumání v intencích žalobních bodů s ohledem na skutkový a právní stav v době vydání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Příslušnost jiného členského státu Evropské unie žalovaný stanovil na základě čl. 3 nařízení č. 604/2013. Toto nařízení je nejnovější součástí tzv. dublinského systému, který byl původně zakotven v tzv. Dublinské úmluvě (Úmluva o posouzení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané v některém z členských států Evropského společenství) a později v nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 343/2003“). Cílem celého systému je stanovit jasná a proveditelná pravidla pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl (mezinárodní ochranu). Tento systém má bránit na straně jedné tomu, aby žadatelé nebyli postupně státy Evropské unie vyhošťováni s tím, že jim nikde nebude poskytnuta ochrana, a na straně druhé tomu, aby tito nepodávali žádost postupně ve více členských státech Evropské unie se záměrem vyhledat stát s nejpříznivějším přístupem a nezahlocovali tak systém několikanásobnými žádostmi podanými tímž žadatelem. Nutno dodat, že posledně uvedená motivace by do určité míry měla být snížena již jen tím, že postupně dochází k harmonizaci podmínek azylového řízení, podmínek pro ubytování

žadatelů a zacházení s nimi, jakož i podmínek pro udělení statusu uprchlíka či osoby požívající doplňkovou ochranu.

Jak plyne z preambule nového nařízení č. 604/2013 (konkrétně z bodu 5), uplatňovaná metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro žadatele o azyl. K těmto kritériím nutno v obecnosti dodat, že tato žadatele jednotlivým členským státům Evropské unie nerozdělují rovným dílem, respektive podle velikosti a možností těchto států, ale v závislosti na zjištění skutečností stanovených v kapitole III nařízení č. 604/2013, které zmíněná kritéria sestavená do určitého pořadí obsahuje. Na základě těchto kritérií by pak mělo být možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu (srov. též bod 5 preambule nařízení č. 604/2013).

V rámci právních záruk zajišťuje nařízení č. 604/2013 žadateli o mezinárodní ochranu právo na podání opravného prostředku. V bodě 19 preambule se k tomu konstatuje, že by měly být stanoveny právní záruky a právo na účinný opravný prostředek, pokud jde o rozhodnutí o přemístění žadatele do příslušného členského státu, aby byla zaručena účinná ochrana jeho práv v souladu zejména s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, přičemž pro zajištění souladu s mezinárodním právem by měl účinný opravný prostředek proti takovému rozhodnutí zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován. V čl. 27 odst. 1 nařízení č. 604/2013 se pak stanoví, že žadatel nebo jiná osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu. Takovým opravným prostředkem je v právním řádu České republiky žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s., kterou se žadatel může domáhat přezkoumání rozhodnutí o přemístění.

Ohledně rozsahu přezkumu si soud je vědom toho, že musí přihlížet nejen k vnitrostátní právní úpravě, ale též k (byť v tomto ohledu spíše kusé) právní úpravě stanovené v nařízení č. 604/2013, a též k případné judikatuře Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). V tomto směru je soudu znám rozsudek ve věci *Shamso Abdullahi* (C-394/12), ve kterém se soud vyjadřoval k rozsahu opravného prostředku podle čl. 19 odst. 2 nařízení č. 343/2003, který právo na opravný prostředek nebo přezkum rozhodnutí o určení příslušného členského státu zakotvuje. Konstatoval, že toto nařízení je třeba vykládat nejen z hlediska znění ustanovení, která jej tvoří, nýbrž rovněž z hlediska jeho obecné systematiky, cílů a kontextu, a to zejména vývoje, který zaznamenalo v souvislosti se systémem, jehož je součástí. V tomto ohledu SDEU připomenul, že společný evropský azylový systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i Listina základních práv Evropské unie, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Dodal, že právě z důvodu této zásady vzájemné důvěry přijal unijní zákonodárce nařízení č. 343/2003 s cílem racionalizovat posuzování žádostí o azyl a zabránit zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, zvýšit právní jistotu, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl, a vyhnout se tak systému „forum shopping“, přičemž hlavním cílem toho všeho je zrychlení posuzování žádostí v zájmu jak žadatelů o azyl, tak zúčastněných států (viz. rozsudek SDEU ve věci *N. S. a další*, bod 78 a 79). Článek čl. 19 odst. 2 nařízení č. 343/2003 posléze SDEU vyložil

„v tom smyslu, že za okolností, kdy členský stát souhlasil s převzetím žadatele o azyl na základě kritéria uvedeného v čl. 10 odst. 1 uvedeného nařízení, to znamená jako členský stát prvního vstupu žadatele o azyl na území Evropské unie, může tento žadatel zpochybnit volbu tohoto kritéria pouze s poukazem na existenci systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o azyl v tomto členském státě, které představují závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že uvedený žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.“

Podstatou tehdy položené předběžné otázky tedy byl výklad rozsahu přezkumu rozhodnutí o přemístění žadatele, konkrétně zda má žadatel právo požadovat v rámci opravného prostředku přezkum určení příslušného členského státu s odvoláním na nesprávné použití kritérií. Tutéž otázku si v podmínkách nařízení č. 604/2013 položil i soud a dospěl k závěru, že na rozdíl od předchozího nařízení č. 343/2003, které se k rozsahu přezkumu výslovně nevyjadřovalo, obsahuje nové nařízení č. 604/2013 výslovný pokyn, jak na tuto problematiku nahlížet. Z bodu 19 preambule nařízení č. 604/2013 totiž plyne, že přezkum musí vedle posouzení situace v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován (z hlediska toho, zda existují závažné důvody se domnívat, že v tomto členském státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie), zahrnovat též přezkum toho, jak je toto nařízení uplatňováno, z čehož plyne zřetelný požadavek na širší přezkum, než tomu bylo za účinnosti nařízení č. 343/2003. Ostatně to, že přijetím nařízení č. 604/2012 bylo sledováno provedení několika podstatných změn, potvrzuje již bod 1 jeho preambule.

Přezkum rozhodnutí o přemístění žadatele proto musí být zaměřen také na správnost použití kritérií pro určení příslušného členského státu. Soud se proto v dané souvislosti musí zabývat tím, zda si žalovaný opatřil dostatek podkladů, z nichž v jejich souhrnu neplynou důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a zda žalovaný na základě takto zjištěného skutkového stavu správně vyložil jednotlivá kritéria stanovená pro určení příslušného státu a dospěl tak ke správnému závěru o určení příslušného členského státu. Je rovněž povinností soudu přezkoumat procesní postup žalovaného. To vše soud samozřejmě učiní pouze v rozsahu žalobních bodů, neboť s ohledem na zásadu dispoziční není povinností soudu přezkoumávat rozhodnutí žalovaného i po těch stránkách, které žalobce nenamítá.

S ohledem na shora uvedené přistoupil soud k posouzení žalobou napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimž žalobkyně zpochybňovala příslušnost Slovenské republiky.

Žalovaný se nejprve správně zabýval kritérii stanovenými v kapitole III nařízení č. 604/2013 rozhodnými pro určení příslušného členského státu a správně dospěl k závěru, že příslušnou nelze určit ani Českou republiku, ani jiný členský stát. Žalovaný skutkový stav, který byl podkladem pro tuto jeho úvahu, zjistil dostatečně, neboť vyšel z výpovědi žalobkyně, a dalších listinných důkazů, zejména těch, které byly zajištěny v rámci přeshraniční spolupráce. Z těchto podkladů zcela spolehlivě bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že žalobkyně dne 18. 10. 2004 požádala o mezinárodní ochranu ve Slovenské republice, což žalovanému při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany zatajila. Tedy svou první žádost žalobkyně podala ve Slovenské republice, která je tak příslušná podle čl. 3 odst. 2 věty první nařízení č. 604/2013, podle kterého pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti

o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Slovenská republika tak v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení č. 604/2013 přijala žalobkyni zpět. Otázkou tedy zůstává, zda povinnost Slovenské republiky nezanikla podle čl. 19 odst. 2 nařízení č. 604/2013, jak tvrdí žalobkyně.

Podle čl. 19 odst. 2 nařízení č. 604/2013 povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, a pokud dotyčná osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem. Žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu.

Žalovaný se naplněním této podmínky v napadeném rozhodnutí nezabýval, což však nelze považovat za pochybení, neboť z tohoto ustanovení žalovanému neplynuly v rámci jím vedeného řízení ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu žádné povinnosti. Citované ustanovení totiž prioritně nesměřuje vůči státu, který rozhoduje o určení příslušného členského státu, ale vůči státu, který je jako příslušný členský stát určen a který je v důsledku toho požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) nařízení č. 604/2013. Jestliže pak tento stát zjistí, že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, přičemž je samozřejmě jeho povinností tuto skutečnost dostatečným způsobem věrohodně prokázat, znamená to, že jeho povinnost převzít nebo přijmout zpět dotyčnou osobu zaniká. V důsledku takových zjištění je následně vedeno nové řízení k určení příslušného členského státu, přičemž v tomto řízení se žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, tj. žádost, která se ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 stává kritériem pro určení příslušného členského státu.

Za této situace soud uzavírá, že nebylo povinností žalovaného zjišťovat, zda žalobkyně po podání její žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2004 odcestovala do a tam pobývala až do roku 2008, resp. 2009, jak žalobkyně tvrdí, a nebylo ani jeho povinností své rozhodnutí v tomto směru blíže odůvodňovat. Naopak zcela spolehlivě a bez důvodných pochybností bylo zjištěno, že první žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně podala ve Slovenské republice, na základě čehož je tento členský stát příslušný posoudit její aktuální žádost. Žalovaný tak správně vyhodnotil žádost žalobkyně jako nepřipustnou podle § 10a písm. b) zákona o azylu a z toho důvodu správně řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný rovněž s ohledem na shora uvedené neporušil žalobkyni vyjmenovaná ustanovení § 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. července 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 3. 7. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost:
Božena Kouřimová